

Harold Robins
LOVCI NA
SREĆU

~ prvi deo ~

Prevela Maja Kostadinović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

Haroldov prijatelj i urednik, Herb Aleksander,
osmislio je novu tvrdu i broširanu formu
džepnog izdavaštva kako bi objavio ovaj roman.

Za Toma Doertija koji je
nastavio njegov vredan posao.

Sadržaj

Prva knjiga Džonas, 1925.	13
Druga knjiga Priča o Nevadi Smit	59
Treća knjiga Džonas, 1930.	147
Četvrta knjiga Priča o Rini Marlou	195

Predgovor

...Vojsku Severa sledila je nova armija ljudi. Bilo ih je na stotine, ali su putovali pojedinačno. Došli su pešice, na mazgama, konjima, u klimavim zapregama ili naočitim čezama. Bili su raznoliki i poticali su iz mnogih nacija. Nosili su tamna odela, obično prekrivena sivom prašinom od putovanja, i tamne šešire širokog oboda kako bi se zaštitili od vrelog sunca. Na leđima, preko sedla ili na vrhu kola nosili su neizbežne, izbledele, šarene torbe, sačinjene od pohabanih ostataka tepiha, u kojima je bilo zbijeno sve što su na ovom svetu posedovali. Po ovim torbama su i dobili ime. Koferaši*.

...Dok su koračali prašnjavim putevima i ulicama iscrpljenog Juga, usta su im se pohlepno skupljala, a pogled lutao unaokolo tražeći, računajući i procenjujući vrednosti koje su preostale nakon ratnog pustošenja.

...Ipak, nisu svi bili rđavi, kao što ni svi ljudi nisu rđavi. Neki od njih zavoleli su zemlju u koju su došli radi pljačke, odlučili da ostanu i postali ugledni građani.

---

* *Carpetbag* – torba od tepiha, *Carpetbagger* – onaj koji nosi torbu od tepiha, ali i koferaš, politički pustolov.

DŽONAS, 1925.

PRVA KNJIGA

1.

Sunce je počelo da tone sa neba ka beloju pustinji Nevade dok se Rino pomaljšao iza mene. Polako sam nagnuo „vako“ i skrenuo ka istoku. Čuo sam vetar kako fijuče oko dvokrilca i iskezio se sam sebi. Starom će krenuti para na uši kada ugleda avion. Međutim, nema na šta da se požali. Nije ga on platio. Dobio sam ga na kocki.

Pomerio sam upravljačku palicu napred i polako se spustio na visinu od četiristo šezdeset metara. Leteo sam iznad Puta 32. Sa obe strane pustinja je jurila ka meni poput velike peščane oluje. Izjednačio sam nos aviona sa linijom horizonta i pogledao preko ivice. Bila je tu, nekih trinaest kilometara ispred mene. Nalikovala je zgurenoj, ružnoj, krastavoj žabi u pustinji. Fabrika.

KORD EKSPLOZIV

Ponovo sam nagnuo upravljač napred. Kada sam preleteo iznad fabrike, bio sam na visini od samo trideset metara. Načinio sam Imelmanov okret i pogledao unazad.

Već su svi bili na prozorima. Tamnoputi Meksikanci, Indijanke u šarenim haljinama i muškarci u kombinezonima izbledele plave boje. Skoro da sam im spazio beonjače dok su prestrašeno gledali za mnom. Ponovo se iskezihi. Život im je ionako dovoljno dosadan. Neka iskuse malo pravog uzbuđenja.

Izvukao sam se pri vrhu okreta i popeo na sedamsto šezdeset metara visine. Zatim sam povukao upravljač i sunovratio se pravo ka krovu premazanom katranom.

Krešendo velikog „prat i vitni“ motora zaglušivao mi je sluh, dok mi je vetar cepao oči i lice. Zažmirio sam i stisnuo usne. Osećao sam kako mi krv jurca venama, srce divljački bije, a sokovi života ključaju u stomaku.

Moć, moć, moć! Ovde u visinama svet je poput igračke poda mnom. Ovde gde držim upravljač poput svog kurca u rukama i niko, čak ni moj otac, ne može mi reći da prekinem!

Crni krov fabrike ležao je na belom pesku poput devojke na belim čaršavima. Tamna mrlja njenih stidnih dlačica šapatom me dozivala u noći. Dah mi zastade u grlu. Majka. Nisam želeo da se okrenem. Želeo sam da idem kući.

Ping! Puče jedna od žica. Trepnuo sam i oblizao usne. Slankasti ukus suza dotače mi jezik. Sada sam već video bledunjavi šljunak na crnom krovu. Povukao sam upravljač i počeo da ispravljam avion. Izravnao sam ga na visini od dvesta pedeset metara i skrenuo u širokom luku ka polju iza fabrike. Leteo sam nasuprot vetru i izveo savršeno sletanje na sva tri točka. Iznenada sam bio umoran. Let od Los Anđelesa dugo je trajao.

Dok se avion zaustavljao, Nevada Smit je koračao preko polja ka meni. Pritisnuo sam prekidače i motor se ugasio, iskašljavajući poslednje kapi goriva iz karburatora. Pogledao sam ga.

Nevada se nije menjao. Nije se promenio od kada sam ga prvi put ugledao kako prilazi tremu kuće. Tada sam imao pet godina. Koračao je čvrsto, prosto je klizio blago savijenih kolena, kao da nije svestan toga da više ne jaše konja. Majušne, bele bore krasile su mu krajeve očiju. To je bilo 1909. Pre šesnaest godina.

Igrao sam se u uglu trema, a otac je čitao nedeljne novine u velikoj stolici na ljuljanje pored ulaznih vrata. Bilo je oko osam sati ujutru. Sunce je već visoko odskočilo. Čuo sam zvuk konjskih kopita i došao napred da vidim ko je.

Čovek je silazio sa konja. Kretao se laganim, gracioznim koracima, koji mogu lako da obmanu ljude. Bacio je uzde preko grede za vezivanje konja i krenuo ka kući. Zastao je u dnu stepeništa i podigao pogled.

Moj otac je spustio novine i ustao. Bio je visok čovek. Sto devedeset centimetara. Snažan. Rumenog lica, sprženog suncem. Pogledao je pridošlicu.

Nevada žmirnu ka njemu. „Džonas Kord?“

Moj otac klimnu. „Da.“

Čovek zabaci kaubojski šešir širokog oboda iza glave. Ukaza se kao gar crna kosa. „Čuo sam da tražiš radnike.“

Oči mog oca ovo nisu potvrdile, ali ni odrekle. „Šta znaš da radiš?“, upitao je.

Čovekov osmeh ostade bezizražajan. Pogled mu je polako skliznuo preko kuće ka pustinji. Potom je ponovo pogledao mog oca. „Mogao bih

da teram stado, ali ti nemaš stoku. Mogao bih da popravljam ogradu, ali nemaš ni nju.“

Moj otac nije progovarao par trenutaka. „Rukuješ li dobro time?“, upitao je najzad.

Tek tada sam primetio revolver na čovekovom opasaču. Nosio ga je veoma nisko i čvrsto privezano. Ručka je bila crna i pohabana, međutim udarač i metal su, dobro nauljeni, sijali mutnim sjajem.

„Još sam živ“, odgovorio je.

„Kako se zoveš?“

„Nevada.“

„A prezime?“

Odgovor je stigao bez oklevanja. „Smit. Nevada Smit.“

Otac nije ništa rekao. Ovoga puta čovek nije ni sačekao reakciju.

Pokazao je ka meni. „To ti je sin?“

Otac klimnu.

„Gde mu je majka?“

Otac ga pogleda, zatim me podiže u naručje. Fino sam se uklapao u pregib njegove ruke. Glas mu je bio bezosećajan. „Preminula je pre nekoliko meseci.“

Čovek je piljio u nas. „Tako sam i čuo.“

Otac je na trenutak piljio u njega. Osetio sam kako mu se mišići napinju poda mnom. Pre nego što sam shvatio šta se dešava, leteo sam preko ograde trema.

Čovek me uhvati jednom rukom i pribi uza sebe dok je padao na jedno koleno kako bi ublažio udarac. Ispustio sam dah i pre nego što sam uspeo da zaplačem, moj otac je ponovo progovorio.

„Nauči ga da jaše“, rekao je uz bleđi osmeh. Podigao je novine i ušao u kuću bez osvrtnja.

Držeći me jednom rukom, čovek zvani Nevada se uspravo. Spustio sam pogled. U drugoj ruci je držao revolver poput žive zmije, uperen u mog oca. Još dok sam gledao, revolver nestade u futroli. Pogledah Nevadu u lice.

Uputio mi je topao, nežan osmeh. Pažljivo me položio na zemlju. „Pa, juniore“, reče. „Čuo si oca, hajdemo.“

Pogledao sam ka kući, ali otac je već ušao unutra. Tada to nisam znao, ali to je bio poslednji put da me otac držao u naručju. Kao da sam od tog trenutka postao Nevadin sin.

Već sam zakoračio iz pilotske kabine kada mi je Nevada prišao. Žmirnuo je ka meni. „Vidim da si bio prilično zaposlen.“

Skočio sam na zemlju i spustio pogled na njega. Nisam mogao da se naviknem na to. Bio sam visok sto devedeset centimetara, poput oca, a on deset centimetara niži. „Prilično“, priznadoh.

Nevada se podiže na prste i osmotri unutrašnjost kabine. „Fino“, reče. „Oda-kle ti?“

Nasmeših se. „Dobio sam ga na kocki.“

Upitno me pogledao.

„Ne brini“, brzo sam dodao. „Posle sam ga pustio da dobije pet stotina do-lara.“

Zadovoljno je klimnuo. To je bila jedna od stvari kojima me Nevada nau-čio. Nikada ne napuštaj sto nakon što si dobio konja, a da ne dopustiš čoveku da povрати dovoljno da može sutra ponovo da se kocka. To neće umanjiti tvoju pobjedu, a naivčina će se osećati kao da je ipak nešto osvojio.

Posegnuo sam rukom ka unutrašnjosti kabine i izvukao podmetače za točkove. Dodao sam jedan Nevadi i obišao avion kako bih ga postavio ispred točka. Nevada je učinio isto sa druge strane.

„Tvom ocu se ovo neće dopasti. Upropastio si današnju proizvodnju.“

Ispravih se. „Pretpostavljam da to neće biti od velikog značaja.“ Krenuo sam ka njemu. „Kako je čuo za to tako brzo?“

Nevada se nasmeši poznatim neveselim osmehom. „Odveo si devojkicu u bolnicu. Poslali su po njene roditelje. Sve im je ispričala pre nego što je umrla.“

„Koliko traže?“

„Dvadeset hiljada.“

„Možeš ih učutkati sa pet.“

Nije odgovorio. Umesto toga je pogledao ka mojim stopalima. „Obuj cipele, pa da krenemo“, reče. „Otac te čeka.“

Krenuo je nazad preko polja, a ja pogledah svoja stopala. Topla zemlja je blagorodno delovala na moje nage prste. Na trenutak sam mrdao njima po pesku, a zatim se vratio do kabine i izvukao par meksičkih huaračosa*. Navukao sam ih na noge i krenuo preko polja za Nevadom.

Mrzim cipele. Čovek u njima ne može da diše.

---

* Meksičke sandale.

2.

Podizao sam male oblake peska huaračosima dok sam koračao ka fabrici. Blagi, klinički miris sumpora koji se koristi za spravljanje baruta dolepršao mi je do nosa. Tako su mirisali i bolnički hodnici one noći kada sam je odveo tamo. Miris predvečerja tokom kojeg smo napravili bebu bio je potpuno drugačiji.

Te noći vazduh je bio prohladan i čist. Osećao se miris okeana, a kroz prozore male kuće u Malibuu čulo se razbijanje valova o grebene. Ali, u sobi nije bilo ničega osim uzbudljivog mirisa devojkice i njene želje.

Otišli smo u spavaću sobu i žurno se svlačili. Ona je bila brža. Već je bila na krevetu i posmatrala kako otvaram fioku i vadim pakovanje kondoma.

Njen glas je bio samo šapat u noći. „Nemoj, Džoni. Hajde da ih ne koristimo ovaj put.“

Pogledah je. Mesečina sa Pacifika je ulazila kroz prozor. Samo njeno lice bilo je u senci. To što je izgovorila nekako je samo povećalo moju želju.

Kučka mora da je to osetila. Poljubila me. „Mrzim ih, Džoni. Želim da te osetim u sebi.“

Oklevao sam na trenutak. Povukla me na sebe. Šaputala mi je u uho. „Ništa se neće desiti, Džoni. Paziću.“

Više nisam mogao da čekam. Njen šapat se pretvorio u iznenadni vrišak bola. Ostao sam bez daha, a ona je i dalje urlala u moje uho: „Volim te, Džoni. Volim te, Džoni.“

Volela me cele noći. Volela me tako mnogo da mi je pet nedelja kasnije rekla da moramo da se venčamo. Sedeli smo na prednjem sedištu mojih kola, za promenu, vraćajući se sa utakmice.

Pogledah je. „Zašto?“

Pogledala je i ona mene. Tada se nije plašila. Bila je sigurna u sebe. Glas joj je bio gotovo drzak. „Iz uobičajenog razloga. Postoji li drugi razlog zbog kojeg se momci i devojkice venčavaju?“

Moj glas postade gorak. Znao sam da sam prevaren. „Ponekada ljudi stupaju u brak zato što to žele.“

„Pa, ja želim da se udam.“ Približila mi se.

Odgurnuo sam je nazad na sedište. „Ja ne želim.“

Počela je da plače. „Rekao si da me voliš.“

Nisam je pogledao. „Muškarac će svašta reći dok jebe.“ Parkirao sam automobil na krivini i okrenuo se ka njoj. „Rekla si da ćeš biti pažljiva.“

Uzalud je brisala suze malom maramicom. „Volim te, Džoni. Želim da rodim tvoju bebu.“

Čim mi je rekla, počeo sam da osećam gorčinu. U tome je problem kada je nekome ime Džonas Kord junior. Previše devojaka i njihovih majki je mislilo da se tako piše reč novac. Mnogo novca. Tako je bilo još od rata kada je moj otac izgradio carstvo prodajući barut.

Pogledah je. „Onda je stvar jednostavna. Rodi je.“

Izraz joj se promenio. Primakla mi se. „Znači... znači... venčaćemo se?“

Bojažljivi izraz trijumfa u njenim očima brzo izblede kada sam odmahnuo glavom. „Ne. Samo kažem da treba da rodiš bebu ako je toliko želiš.“

Ponovo se povukla. Iznenada, lice joj postade hladno. Glas joj je bio smiren i praktičan. „Ne želim je baš toliko. Ne želim je bez prstena na domalom prstu. Moram je se osloboditi.“

Iskezih se i ponudih joj cigaretu. „Sada pričaš kako treba, devojčice.“

Uzela je cigaretu, a ja sam je upalio. „Ali, biće skupo“, reče.

„Koliko?“, upitah.

Uvukla je dim. „Ima neki doktor u meksičkoj četvrti. Devojke pričaju da je dobar.“ Pogledala me upitno. „Dvesta dolara?“

„Okej, dobićeš ih“, rekoh brzo. Jeftino sam prošao. Prošla me koštala trista pedeset. Bacio sam cigaretu kroz prozor i upalio kola. Izašao sam na put i krenuo ka Malibuu.

„Hej, gde si pošao?“, upitala je.

Bacih pogled ka njoj. „Do kuće na plaži“, odgovorio sam. „Valjalo bi da iz ove situacije izvučemo najviše što možemo.“

Počela je da se smeje i privila se uz mene. Pogledala me u oči. „Pitam se šta bi majka rekla da zna koliko sam daleko otišla kako bih te se dočepala. Kazala mi je da iskoristim svaku smicalicu.“

Nasmejah se. „To si i uradila.“

Odmahnula je glavom. „Jadna majka. Isplanirala je celo venčanje.“

Jadna majka. Da je matora kučka držala jezik za zubima, možda bi joj ćerka danas bila živa.